

Щомъ се изпролѣти и ливадитѣ се озелениха, тате рече:

— Не може така, ратайче ни трѣба!

И на Гергьовденъ той излѣзе на мегданя, дето всѣка година се събираха пастирчетата съ калпачета, съ кожуси, рунтави и бѣли, съ торбички. Тѣ идѣха отъ долнитѣ села, пазарѣха се до Димитровденъ, а есенята се прибираха.

Ние съ мама отидохме на черква. Цѣлото село бѣше окичено съ кукурякъ и пролѣтна зеленина. Въ всѣки дворъ подскачаха агнета. Въ небето трептѣше весела пролѣтна усмивка. Потоци отъ свѣтлина пълзѣха отъ стрѣхитѣ, сливаха се съ вадичкитѣ отъ капчуцитѣ и блещѣха. Пробуждаше се селото, китно и хубаво.

Когато се върнахме и клопнахме вратничето, тате ни посрещна. На дръвника седѣше склучено дребно момче, съ кривачка въ ржка, съ шарена торбичка и вехто дълго палтенце, нашарено съ крѣпки на квадратни.

— Отъ утре вече, каза баща ми, кравитѣ ще води на паша Здравко!

Здравко се казваше нашето пастирче. То бѣше срамежливо и добро момче. Ние бързо се сприятелихме. Азъ го заведохъ въ обора при дветѣ телета, които лежеха кротко едно до друго. Здравко ги погали. Трепна усмивка на устата му.

— Звънчетата иматъ ли? — попита той.

— Иматъ, иматъ, и звънчетата и герданчетата!

Отидохме въ градината. Две врабчета подскачаха въ шумата и чуруликаха.

На другия день Здравко заметна торбичката и подкара кравитѣ на паша. Следъ тѣхъ хукнаха и телетата. Звънчетата запѣха и пробудиха влажната улица, надъ която лежеха дебелиятѣ сѣнки на дувари и овошки. Азъ го изпратихъ до край село. Повърнахъ се, грабнахъ книгитѣ и заскачахъ къмъ училището.